

Bruksela, dnia 27 kwietnia 2012 r.

KANCELARIA SENATU

Przedstawiciel Kancelarii Senatu
przy Unii Europejskiej

Sprawozdanie nr 27/2012

**Sprawozdanie z dyskusji podczas Konferencji Przewodniczących Parlamentów
UE nt. powołania międzyparlamentarnej konferencji ws. wspólnej polityki
zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony**

Warszawa, 20-21 kwietnia 2012 r.

1. Podsumowanie

Po ponad rocznej dyskusji w ramach Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE (KPP UE), polskiej prezydencji udało się wypracować wspólne porozumienie w kwestiach spornych, w tym w sprawie formuły działania międzyparlamentarnej konferencji odpowiedzialnej za kontrolę wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej

polityki bezpieczeństwa i obrony. Zgodnie z ustaleniami w skład organu nadzorującego realizację WPZiB oraz WPBiO wejdzie po 6 przedstawicieli parlamentów krajowych UE, 16 przedstawicieli Parlamentu Europejskiego oraz po 4 obserwatorów z parlamentów krajów kandydujących do UE i europejskich członków NATO. Sekretariat konferencji zapewnić będzie kraj sprawujący przewodnictwo w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim oraz z krajami sprawującymi poprzednią i kolejną prezydencję. Przyjęta koncepcja działania konferencji międzyparlamentarnej zostanie zweryfikowana za dwa lata.

Pierwsza konferencja odbędzie się podczas prezydencji cypryjskiej w dniach 9-11 września 2012 r.

2. Przebieg dyskusji

Jednym z najważniejszych tematów poruszonych podczas posiedzenia KPPUE w Warszawie w dniach 20-21 kwietnia 2012 r. była kontrola parlamentarna wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO). Obrady otworzył Marszałek Senatu **Bogdan Borusewicz**, który poprosił o zabranie głosu Marszałek Sejmu, Panią **Ewę Kopacz**.

Pani Marszałek przypomniała, że w maju 2011 r. miała miejsce ostatnia sesja Zgromadzenia Parlamentarnego Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE). Organizacja ta została formalnie rozwiązana 30 czerwca 2011 r. w związku z decyzją państw członkowskich UZE z dnia 31 marca 2010 r. o zakończeniu jej prac. Rozwiązanie UZE oznaczało zakończenie funkcjonowania Zgromadzenia Parlamentarnego UZE, którego rolą było rozwijanie europejskiej kontroli nad sprawami bezpieczeństwa i obrony, a także wytworzenie najlepszych praktyk w tym zakresie. Z tego względu powstała potrzeba umożliwienia parlamentom narodowym kontrolowania Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) w tym Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO) po wejściu w życie Traktatu z Lizbony. W trakcie Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE w Sztokholmie w maju 2010 r., prezydencja belgijska została zobligowana do przedstawienia propozycji nowych rozwiązań współpracy międzyparlamentarnej w zakresie tych polityk. Problematyka ta była głównym tematem Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej (KPP UE) w Brukseli (3-5 kwietnia 2011 r.). W wyniku dyskusji podjęta została decyzja o powołaniu nowej Konferencji międzyparlamentarnej, zastępującej dotychczasowe spotkania komisji właściwych ds. zagranicznych i obrony (COFACC i CODAC). Zadaniem Konferencji miało być stworzenie międzyparlamentarnego mechanizmu kontroli WPZiB oraz WPBiO, jak również wymiana poglądów w tym zakresie. W trakcie dyskusji nie osiągnięto konsensusu, co do wszystkich aspektów nowej Międzyparlamentarnej Konferencji.

Polska prezydencja wzięła na siebie ciężar dalszego poszukiwania kompromisu w nierozstrzygniętych przez KPP EU kwestiach związanych ze składem nowej Konferencji i podjęła następujące działania.

15 listopada 2011 r. Marszałkowie Sejmu i Senatu przesłali Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego pismo z propozycją w odniesieniu do Międzyparlamentarnej Konferencji w sprawie WPZiB oraz WPBiO, zgodnie z którą, w spotkaniach Konferencji każdy parlament narodowy byłby reprezentowany przez delegację składającą się z 4 członków i 2 zastępców, zaś Parlament Europejski przez 16 członków. Parlamente krajów kandydujących do UE oraz europejskich członków NATO mogłyby delegować po jednym obserwatorze i jednym zastępcy.

18 listopada 2011 r. w odpowiedzi na to pismo Przewodniczący Parlamentu Europejskiego wyraził przekonanie, iż Parlament Europejski będzie skłonny zaakceptować zaproponowaną liczbę członków delegacji.

29 listopada 2011 r. Marszałkowie Sejmu i Senatu przesłali Przewodniczącym Parlamentów państw UE oraz krajów kandydujących pismo informujące o korespondencji z PE, wraz z propozycją w odniesieniu do składów delegacji na Konferencję identyczną, jak w piśmie z 15 listopada, skierowanym do Przewodniczącego PE, czyli 4 członków i 2 zastępców z parlamentów narodowych oraz 16 członków Parlamentu Europejskiego.

Polska prezydencja otrzymała odpowiedzi z 32 izb parlamentów UE. Przegląd tych odpowiedzi został zaprezentowany Sekretarzom Generalnym na ich spotkaniu w Warszawie 5-6 lutego br. Jak wynikało z odpowiedzi udzielonych przez parlamenty narodowe, mniej więcej po równo rozkładały się głosy poparcia dla polskiej propozycji kompromisowej odnośnie składu delegacji (parlament narodowy byłby reprezentowany przez delegację składającą się z 4 członków i 2 zastępców, zaś Parlament Europejski przez 16 członków) i dla propozycji równych składów ze strony parlamentów i Parlamentu Europejskiego. W uzasadnieniu do propozycji polskiej prezydencji podkreślaliśmy, że skład delegacji powinien spełniać przede wszystkim kryterium kompetencji i reprezentatywności. Konieczność zapewnienia „pełnej reprezentatywności” wszystkich delegacji, w tym delegacji Parlamentu Europejskiego, została uznana za ważniejszą od zasady „równej reprezentacji”.

29 marca 2012 r. Marszałkowie Sejmu i Senatu przesłali Przewodniczącym parlamentów pismo (wraz z propozycją projektu konkluzji), w którym jako rozwiązanie kompromisowe zaproponowana została tzw. formuła „open”, zgodnie z którą, każdy parlament będzie mógł delegować do udziału w Międzyparlamentarnej Konferencji tylu parlamentarzystów, ilu uzna za konieczne do zaprezentowania pełnego spektrum poglądów i kompetencji. Formuła „open”

miałyby obowiązywać przez dwa lata, co wydaje się być wystarczającym okresem do przeprowadzenia rzetelnej rewizji, zdobycia doświadczeń i wyciągnięcia wniosków na przyszłość. Biorąc pod uwagę względy organizacyjne, logistyczne i sprawność przebiegu samych obrad, polska prezydencja zaproponowała też, aby liczba członków delegacji żadnego parlamentu Unii Europejskiej nie była większa niż 16 deputowanych. Każdy parlament narodowy państwa kandydującego do członkostwa w Unii Europejskiej oraz każdego europejskiego państwa członkowskiego NATO będzie mógł delegować po dwóch obserwatorów.

W trakcie dyskusji podczas poprzedniego spotkania Konferencji Przewodniczących w Brukseli w 2011 r. Przewodniczący parlamentów UE stwierdzili, że w odniesieniu do Konferencji Międzyparlamentarnej, niezbędne jest zapewnienie możliwości wyrażenia różnorodnych opinii przez parlamenty narodowe i Parlament Europejski w obszarze, którym zajmować się ma nowa Konferencja Międzyparlamentarna. Uzgodniono, że zaproponowany mechanizm parlamentarnego badania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony powinien pozwolić parlamentarzystom na wyrażanie różnych punktów widzenia.

Przewodniczący byli zgodni, że celem Międzyparlamentarnej Konferencji jest raczej zapewnienie badania WPZiB/WPBiO z parlamentarnego punktu widzenia niż sprawowanie nad nimi kontroli, która wiązałaby się z kompetencją do nakładania sankcji. Konferencja Międzyparlamentarna, która została wówczas powołana ma pełnić przede wszystkim funkcję informacyjną, która z jednej strony powinna umożliwić parlamentom narodowym lepsze badanie własnych rządów w odniesieniu do międzyrządowego wymiaru WPZiB / WPBiO, z drugiej zaś powinna umożliwić Parlamentowi Europejskiemu wykonywanie jego funkcji w ramach europejskich ram instytucjonalnych. Przewodniczący uznali, że Konferencja Międzyparlamentarna może przyjmować niewiążące wnioski w drodze konsensusu.

Z przyjętych dotychczas ustaleń wynika, że nowa Konferencja ma być miejscem wymiany informacji i poglądów. Od samego początku dyskusji o kształcie Konferencji podnoszony był postulat, aby nie została ona przekształcona w Zgromadzenie Parlamentarne Unii Zachodnioeuropejskiej (ZUZE) bis. Kluczowym było, aby w pracach nowej Konferencji brali udział ci posłowie, którzy w swoich parlamentach zajmują się kwestiami wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony.

Kompromisowa propozycja formuły open, która została przedłożona przez polską prezydencję w piśmie z 29 marca zakładała autonomię każdego parlamentu w kształtowaniu składu swojej delegacji. W omawianej propozycji kompromisowej Marszałkowie Sejmu i Senatu zasugerowali, aby delegacje poszczególnych parlamentów nie były liczniejsze niż 16

członków parlamentu. Przemawiają za tym argumenty o charakterze praktycznym. Zaproponowała, że Konferencja Przewodniczących może zarekomendować przyjęcie w regulaminie Międzyparlamentarnej Konferencji odpowiednich zapisów odnoszących się do kwestii o charakterze organizacyjnym, w tym zwłaszcza terminów rejestracji uczestników, umożliwiających gospodarzom Międzyparlamentarnej Konferencji podjęcie wymaganych działań z niezbędnym wyprzedzeniem.

Odnosząc się do kwestii sekretariatu Pani Marszałek przedstawiła propozycję polskiej prezydencji, która zakłada, że obsługa Konferencji Międzyparlamentarnej powinna zostać zapewniona przez parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego rotacyjną prezydencję w Radzie, w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, poprzednią i kolejną prezydencją. Taka konstrukcja obsługi pozwoli na zapewnienie ciągłości prac Konferencji.

Pani Marszałek podkreśliła, że parlamentów nie stać już na dalszą zwłokę w rozpoczęciu prac Międzyparlamentarnej Konferencji. Zaznaczyła, że brak konsensusu podczas obecnego spotkania oznacza, że pierwsze spotkanie nowej Konferencji odbędzie się nie wcześniej niż w II połowie 2013 r, de facto za półtora roku.

Pani Marszałek zaznaczyła, że siłą parlamentów Unii Europejskiej jest zdolność do mówienia jednym głosem i jedynie wspólne działania zapewniają właściwą, z racji bezpośredniego reprezentowania społeczeństw, rolę w Unii Europejskiej. W opinii Pani Marszałek konieczna jest realizacja celu, jakim jest wspólna, sprawna kontrola parlamentarna wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony. Odkładanie w czasie rozpoczęcia prac przez Konferencję Międzyparlamentarną ze względów proceduralnych czy organizacyjnych, osłabia wiarygodność parlamentów, jako partnerów w dialogu. Na koniec zwróciła się z apelem do zgromadzonych o zaaprobowanie przedłożonych propozycji.

Pan Marszałek **Bogdan Borusewicz** podziękował Pani Marszałek za wystąpienie, w którym opisała dotychczasowe próby osiągnięcia kompromisu. Przyznał, że najważniejsze jest uzgodnienie formatu konferencji, a więc liczebności delegacji parlamentarnych. Otworzył dyskusję na ten temat.

Pierwszy głos zabrał Przewodniczący **Laurent Mosar** (Luksemburg), który powiedział, że dyskusja na temat powołania Konferencji Międzyparlamentarnej toczy się od ponad półtora roku. Przyznał, że taki stan rzeczy nie jest błędem prezydencji belgijskiej czy polskiej. W jego opinii z pewną dozą dobrej woli możliwe jest znalezienie dobrego rozwiązania. W opinii Izby Deputowanych Luksemburga nie należy tworzyć nowych instytucji. Delegacja parlamentarna

powinna być maksymalnie sześćoosobowa, podobnie jak ma to miejsce w przypadku spotkań w formule COSAC. Jeśli chodzi o reprezentację PE to pierwszą propozycją był model COSAC, który oznacza, że PE powinien mieć taką samą delegację, jak delegacja parlamentów narodowych. Ostatecznie jednak Przewodniczący Mosar powiedział, że zgodzi się na delegację PE w liczbie 12 lub maksymalnie 16 członków. W kontekście sekretariatu przyznał, że preferuje sekretariat typu COSAC, ale wyraził zgodę na nową polską propozycję, zaprezentowaną przez Marszałek Kopacz.

Przewodniczący **Yiannakis Omirou** (Cypr) podkreślił konieczność jak najszybszego wypracowania porozumienia w omawianej kwestii, co oznacza określenie liczebności delegacji parlamentarnych. Przyznał, że otwarta formuła jest niemożliwa do wdrożenia przez wiele parlamentów, ponieważ nie mogą one wyznaczyć tak licznych delegacji (16 członków). W kwestii sekretariatu, w jego opinii struktury COSAC powinny odpowiadać za jego prowadzenie. Przyznał, że Cypr jest gotowy do zorganizowania pierwszej konferencji w pierwszym semestrze 2013 r. i z myślą o tym część budżetu prezydencji została przeznaczona na ten cel.

Przewodniczący **Jesús Posada Moreno** (Hiszpania, Kongres Deputowanych) powiedział, że parlament hiszpański popiera utworzenie nowej konferencji, która zastąpi dotychczasowe półroczne spotkania COFACC i CODAC. Delegacje parlamentów narodowych powinny liczyć 6 przedstawicieli a PE powinien mieć podobną liczbę przedstawicieli – niekoniecznie tę samą. Siedziba konferencji powinna być w Brukseli a spotkania powinny się odbywać co pół roku. Prezydencja może wyznaczyć inne miejsce odbywania spotkań. Parlament sprawujący prezydencję powinien przewodniczyć tym spotkaniom. W kwestii sekretariatu, Przewodniczący poparł polską propozycję. Decyzje podczas konferencji powinny być podejmowane jednogłośnie. Wyraził przekonanie, że ważne jest jak najszybsze ustalenie zasad funkcjonowania Konferencji.

Przewodniczący Komisji Spraw UE **Pierre Lequiller** (Francja, Zgromadzenie Narodowe) podkreślił, że w interesie Europy jest jak najszybsze osiągnięcie porozumienia w omawianej kwestii. Sześciu przedstawicieli na parlament narodowy to rozsądna liczba. Jeśli chodzi o PE, to w jego opinii nie musi to być delegacja liczniejsza od delegacji parlamentów narodowych. PE nie powinien mieć przedstawicielstwa rządu 16 osób. Podkreślił, że jeśli zbierze się wszystkich członków parlamentów narodowych państw członkowskich - będą oni stanowili liczniejszą grupę niż cały PE. Dodał jednak, że propozycja delegacji rządu 6 przedstawicieli parlamentów narodowych i 16 Parlamentu Europejskiego jest rozwiązaniem możliwym do zaakceptowania w celu osiągnięcia kompromisu. Propozycja 16 przedstawicieli dla wszystkich parlamentów oznaczałaby utworzenie zgromadzenia, w którego skład weszłyby

432 osoby, co wiązałoby się z wysokimi kosztami. Propozycja „6 i 16” oznacza utworzenie zgromadzenia, w którego skład weszłoby 170 osób.

Przewodniczący **Gianfranco Fini** (Włochy, Izba Deputowanych) przedstawił stanowisko swojej izby. Opowiedział się za ustanowieniem konferencji, która miałaby zastąpić rotacyjne spotkania CODAC i COFACC. Nie powinno to doprowadzić do utworzenia nowej instytucji i przypominać ZUZE. Uczestnicy Konferencji nie powinni posiadać statusu stałych delegatów. Poparł pierwszą propozycję polskiej prezydencji, ponieważ aktualna propozycja delegacji złożonych z 16 członków prowadziłyby do powstania zbyt dużej Konferencji. Z tego względu maksymalna liczba delegatów parlamentarzystów krajowych powinna być na poziomie 6 delegatów. Liczba delegatów z PE może być większa, z uwagi na „poczucie niedoreprezentowania”. Odnośnie sekretariatu, zgodził się z propozycją prezydencji belgijskiej dzielonego sekretariatu, w skład którego wchodziłoby urzędnicy z parlamentów trojki. Zwrócił się również z apelem o zwiększenie wielkości delegacji państw, które nie są członkami UE, ale są europejskimi członkami NATO (Turcja, Islandia, Norwegia) i państw kandydujących do UE (Serbia, Macedonia i Czarnogóra).

Przewodniczący **Norbet Lammert** (Niemcy, Bundestag) powiedział, że dzięki pracy polskiej i belgijskiej prezydencji udało się dojść do ogólnego porozumienia. Nadal jednak pozostało kilka otwartych pytań, co do składu delegacji na Konferencję. Wyraził opinię, że konieczne jest znalezienie odpowiedzi na kwestie, które wciąż pozostają otwarte. Wyraził poparcie dla pierwszej propozycji polskiej prezydencji (formuły „6 i 16”). W jego opinii nie ma możliwości wszczynania jakiegokolwiek współpracy w formule open. Ostrzegł, że w przypadku przyjęcia takiej formuły, nic się nie zmieni się po dwóch latach. Podkreślił, że przyjęte decyzje będą miały wpływ na działania parlamentarne w przyszłości, ponieważ w kolejnych latach istnieje możliwość utworzenia konferencji w obszarze np. budżetu. W opinii Przewodniczącego Lammerta formatem zasadnym jest 6 przedstawicieli dla parlamentów narodowych i większa delegacja PE. Na koniec stwierdził, że rezygnuje z mandatu udzielonego mu przez jego izbę, która domagała się delegacji parlamentarnych proporcjonalnych do populacji danego kraju. Poparł ideę przyjęcia klauzuli elastyczności w okresie pierwszych dwóch lat.

Przewodnicząca **Gerdi Verbeet** (Holandia, Izba Reprezentantów) zgodziła się ze słowami przedmówcy.

Wiceprzewodnicząca **Susanne Eberstein** (Szwecja) powiedziała, że nie powinno się tworzyć nowych instytucji. Podkreśliła, że nie może się zgodzić na propozycję większej delegacji dla PE. W jej opinii delegacje parlamentarne powinny być mniej liczne, co umocniłoby pozycję

państw kandydujących. Podkreśliła, że należy postępować odpowiedzialnie i mieć na względzie aktualny kryzys. W kwestii sekretariatu wyraziła poparcie dla polskiej propozycji.

Przewodniczący **Milan Štěch** (Senat, Czechy) przyznał, że istnieje możliwość dojścia do konsensusu ws. merytorycznego podejścia do omawianej polityki, jednak nadal nie ma porozumienia ws. składu konferencji. Wyraził zrozumienie dla dążenia PE, by wszystkie 7 frakcji politycznych było reprezentowanych w delegacji do nowej Konferencji. Z drugiej jednak strony podkreślił, że Konferencja Międzyparlamentarna powinna umożliwić nadzór rządów krajowych. Przypomniał, że w wielu krajach tnie się wydatki na parlament i z tego względu domaganie się liczniejszych delegacji byłoby nierozważne i nie zwiększyłyby prestiżu PE. Dlatego parlamenty narodowe powinny mieć tak samo liczne delegacje, jak PE. Dążąc jednak do umożliwienia wypracowania konsensusu, wyraził gotowość do przyjęcia propozycji maksymalnie 6 przedstawicieli parlamentów narodowych i 16 delegatów z PE. Odnosząc się do propozycji maksymalnie 16 delegatów z każdego kraju, powiedział, że nic nie trwa tak długo jak prowizorka i podkreślił, że byłoby to źle odebrane przez media.

Przewodnicząca **Ene Ergma** (Estonia) powiedziała, że należy unikać tworzenia nowych instytucji. W jej opinii nie ma potrzeby tworzenia dużej konferencji, bo byłaby ona bezużyteczna. Formuła obecnie obowiązująca w COSAC umożliwi skuteczne działania, co oznacza, że sześciuosobowe delegacje są możliwe do przyjęcia. W opinii Pani Przewodniczącej, z uwagi na kryzys finansowy, najlepszym rozwiązaniem byłoby jednak przyjęcie składu delegacji wielkości '2+2'. Wyraziła nadzieję, że dyskusja, co do liczebności delegacji, skończy się podczas obecnej KPP UE.

Wiceprzewodniczący **John Roper** (Wielka Brytania, Izba Lordów) podkreślił potrzebę pilnego utworzenia nowej Konferencji, gdyż parlamenty mają ważne zobowiązania w dziedzinie obronności. Dotychczas zrobiono wiele. W tym kontekście podkreślił, że powinno się docenić dyskusje podczas spotkania Sekretarzy Generalnych w Warszawie w lutym br., wymianę opinii w gronie przedstawicieli parlamentów narodowych i z urzędnikami PE. Przyznał, że podczas ostatniej KPP UE w Brukseli udało się uzyskać porozumienie, co do wielu istotnych kwestii. Formuła open wydaje się pożyteczna, o ile nie doprowadzi do zbyt licznych spotkań. Należałoby wcześniej ustalić, ilu delegatów można się będzie spodziewać. Parlamenty narodowe nie będą chciały wysłać więcej niż 6 członków, choć oczywiście istnieje ryzyko, że każdy kraj będzie chciał wysłać jak największą liczbę delegatów. Z tego względu Lord Roper powiedział, że należy wyznaczyć techniczne pułapy składu delegacji, podkreślając, że każdy parlament narodowy może według własnego uznania wyznaczyć skład delegacji, pamiętając jednak, że nie powinna ona przekraczać 16 osób i powinna ograniczyć się do 6 osób. W kwestii sekretariatu wyraził poparcie dla polskiej propozycji, podkreślając

wagę utrzymania ciągłości prac Konferencji. W jego opinii w skład sekretariatu powinna wejść trojka plus PE oraz przedstawiciele parlamentów narodowych.

Przewodnicząca **Miroslava Němcová** (Czechy, Izba Deputowanych) podkreśliła konieczność zdefiniowania jasnych reguł i „powstrzymania się od gier w przeczekanie i zobaczenie, co się stanie”. W jej opinii najlepsza byłaby formuła ‘3 plus 2’. Jednak w celu znalezienia kompromisu podczas obecnej KPP UE podkreśliła, że jest skłonna przystać nawet na 16-osobowe delegacje. Najlepsze jednak byłyby 6-osobowe delegacje. Chcąc uwzględnić sytuację PE zaproponowała delegacje składające się z 6 członków stałych i 10 rotacyjnych. Poparła również propozycję estońską – ‘2 plus 2’. Na koniec poparła polską propozycję ws. sekretariatu Konferencji.

Przewodnicząca **Barbara Prammer** (Austria, Rada Narodowa) wyraziła zadowolenie, że wszyscy dostrzegają, iż potrzebny jest kompromis. Podkreśliła, że chodzi o wypracowanie formuły praktycznej współpracy w dziedzinie WPZiB, w tym WPBiO. Wsparła propozycję wyrażoną przez przewodniczącego z Luksemburga oraz formułę sekretariatu opartego na trojce.

Przewodniczący **Sean Barrett** (Irlandia) podkreślił konieczność jak najszybszego wypracowania rozwiązania, ponieważ traktaty wspólnotowe dają specjalny status politykom bezpieczeństwa, obrony i zagranicznej. Odnosząc się do składu delegacji wyraził zaniepokojenie, że zbyt liczna Konferencja może się stać ciałem nieefektywnym. Zdecydowanie opowiedział się za zasadą parytetu. Wyraził radość, że większe państwa także podpisują się pod tą zasadą. Wyraził poparcie dla formuły otwartej proponowanej przez polską prezydencję. Zaznaczył jednak, że ta formuła powinna zostać przyjęta tylko po to, by rozpocząć pracę Konferencji. Podobnie jak poprzednicy podkreślił, że nie chce tak gigantycznych delegacji, co byłoby koszmarem dla kraju organizującego Konferencję. Wystosował apel o wystarczająco wczesne terminy zgłaszania się, w celu uporania się z trudnościami logistycznymi. Poparł propozycję dzielonego sekretariatu trojki, utworzonego przez rotacyjną prezydencję. Zauważył, że pojawia się konsensus, co do składu delegacji, tj. 6 członków z parlamentów narodowych i 16 członków z PE.

Przewodniczący **Cemil Çiçek** (Turcja, Wielkie Zgromadzenie Narodowe) powiedział, że ważne jest, by państwa członkowskie NATO, które nie są członkami UE i państwa kandydujące posiadały równy status w Konferencji. Przypomniał, że w ramach WPZiB Turcja uczestniczy w zadaniach cywilnych i operacjach wojskowych w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa Europy i z tego względu delegacja Turcji nie powinna być mniejsza.

Przewodniczący **Mogens Lykketoft** (Dania) przyznał, że jedynym możliwym konsensusem wydaje się propozycja ‘6 i 16’. Zgłosił sprzeciw wobec tworzenia wielkich, nieskutecznych konferencji. Tworzyłyby to fatalny precedens dla innych obszarów polityki europejskiej. W jego opinii nie należy dopuszczać możliwości wysyłania większej liczby niż 6 członków delegacji ani nie nakładać większej odpowiedzialności na sekretariat prezydencji. Przyznał, że dotychczas niewiele mówiono o statusie państw nie będących członkami UE.

Wiceprzewodniczący **Danny Pieters** (Belgia, Senat) podkreślił, że ważne jest rozpoczęcie prac Konferencji. Do tego wystarczą delegacje sześćosobowe. Wyraził zrozumienie dla dążeń PE, by jego delegacja liczyła 16 członków. Przyznał, że jeśli KPP UE nie zgodzi się na ‘6 i 16’, bo nie może się zgodzić na brak równości, wówczas te kraje, które chcą mieć większe delegacje, powinny wysłać dodatkowych obserwatorów.

Wiceprzewodniczący **Nigel Evans** (Wielka Brytania, Izba Gmin) powiedział, że delegacje PE i parlamentów narodowych powinny być równe i liczyć po 6 członków. Jeśli jednak „niektóre podmioty mają gigantyczne ego, mogą delegować 16 osób”. Zgodził się na propozycję Pani Marszałek odnośnie sekretariatu.

Przewodnicząca **Maria Assunção Esteves** (Portugalia) wyraziła gotowość do przyjęcia otwartej formuły, podkreślając równocześnie, że zawsze pamiętać należy o zasadzie racjonalności i wartości dyskusji. Otwarty skład delegacji mógłby mieć wpływ na wartość końcową dyskusji. Nie ma sensu, aby każda z delegacji mogła określać liczbę swoich delegatów. Jeśli miałyby to być jednak stała liczba członków delegacji, Przewodnicząca poparła wniosek parytetu składu delegacji.

Wiceprzewodnicząca **Ekaterina Mihaylova** (Bułgaria) wyraziła poparcie dla propozycji 6 członków parlamentów narodowych oraz do 16 członków PE oraz dla polskiej propozycji ws. sekretariatu.

Wiceprzewodniczący **Miguel Ángel Martínez-Martínez** (Parlament Europejski) wyraził żal, że przewodniczący PE Martin Schulz nie może uczestniczyć w spotkaniu. Przekazał, że dla Martina Schulza ważna jest kontynuacja tego, co robił jego poprzednik Jerzy Buzek – relacje między PE i parlamentami narodowymi były strategicznym priorytetem jego mandatu. Porozumienie jest niezbędne. Wyraził poparcie dla propozycji ‘6 i 16’, która odzwierciedla szczególną rolę PE i parlamentów narodowych.

Wiceprzewodniczący **Florin Iordache** (Rumunia, Izba Deputowanych) wyraził poparcie dla propozycji ‘6 i 16’, która pozwoli na ograniczenie liczby delegatów Konferencji.

Przewodniczący **Yiannakis Omirou** (Cypr) nie zgodził się z propozycją Przewodniczącego Fini odnośnie zagwarantowania takiej samej liczby delegatów państw spoza UE i państw członkowskich UE.

Odnosząc się do wypowiedzi Przewodniczącego Omirou, Przewodniczący **Fred de Graaf** (Holandia, Senat) zauważył, że nie mówimy o polityce zagranicznej Cypru a polityce UE. Wyraził poparcie dla propozycji włoskiej, co do liczebności delegacji obserwatorów. W jego opinii państwa te okazały się dobrymi sojusznikami i nie powinny być traktowane gorzej niż państwa członkowskie UE.

Marszałek **Bogdan Borusewicz** powiedział, że formuła otwarta oparta na delegacjach 16-osobowych nie znalazła szerokiego poparcia, czego się spodziewał. Zauważył jednak, że wyraźnie rysuje się konsensus, co do składu delegacji parlamentarnych w liczbie 6 dla parlamentów narodowych i 16 dla PE. Przyznał jednak, że nadal kilka krajów (Hiszpania, Wielka Brytania, Estonia, Czechy, Cypr, Portugalia) ma pewne zastrzeżenia, co do takiego formatu Konferencji. Znacząca większość opowiedziała się jednak za formułą '6 i 16'. Zwrócił się z apelem do tych krajów, które nadal mają obiekcje, by jednak poparły zaproponowaną formułę.

Marszałek Borusewicz dodał, że kwestia ustalenia liczebności delegacji parlamentów narodowych i PE okazała się łatwiejsza, niż się spodziewał. Kwestia sekretariatu również spotkała się z pełną akceptacją. Pojawiła się jednak nowa kwestia, która wymaga rozwiązania, dotycząca liczebności delegacji obserwatorów – ilości delegatów z państw kandydujących do UE i krajów europejskich należących do NATO. W polskiej propozycji zaproponowano dwóch przedstawicieli. Przewodniczący Fini przedstawił propozycję zrównania liczebności delegacji parlamentarnych. Marszałek powiedział, że konieczne jest omówienie tej kwestii i znalezienie kompromisu w tej sprawie. Marszałek Borusewicz podkreślił, że docenia rolę Turcji i chciałby, żeby delegacja Turcji czuła się dobrze jako pełnowartościowy partner w Konferencji.

Marszałek Borusewicz wyraził wdzięczność dla prezydencji belgijskiej. Podkreślił, że bez działań podejmowanych przez prezydencję belgijską i dyskusji podczas KPP UE w Brukseli, nie dojrzelibyśmy do konsensusu, który się rysuje. Na koniec podkreślił, że parlamenty narodowe uzyskały nowe kompetencje i nie są w stanie z nich skorzystać, co nie jest sytuacją dobrą dla Przewodniczących parlamentów narodowych. Z tego względu apelował o poparcie kompromisowego rozwiązania, co pozwoli na rozpoczęcie prac Konferencji Międzyparlamentarnej.

Przewodnicząca **Němcová** (Czechy) zaproponowała, by delegacje parlamentów państw członkowskich liczyły 6 delegatów a PE – również 6 delegatów, jednak dodatkowo istniałaby możliwość delegowania do 10 członków z PE jako obserwatorów.

Przewodnicząca **Irene Degutienė** (Litwa) potwierdziła swoją wcześniejszą gotowość do przystąpienia do prac w Konferencji, w której skład wejdą równe liczebnie delegacje PE i parlamentów narodowych. Obecnie jednak wyraziła poparcie dla propozycji Czech, a więc 6 delegatów z parlamentów narodowych i 6 z PE plus 10 opcjonalnych delegatów z PE.

Przewodniczący **Štěch** (Czechy) powiedział, że formuła ‘6 i 16’ to jest formuła, której nie powinno się poddawać żadnym uwarunkowaniom, jeśli chodzi o status członka i obserwatora.

Marszałek **Borusewicz** podkreślił, że nie można się tak rozdrabniać i że to jest jedynie kwestia nazewnictwa, bo w sumie delegacje liczyłyby i tak po 6 i 16 członków. Zauważył, że podczas tej Konferencji nie będzie głosowań i że decyzje będą podejmowane w drodze konsensusu. Wyraził jednak wdzięczność, ponieważ przedstawione przez Przewodniczącą Němcová stanowisko zbliża wszystkich do osiągnięcia kompromisu.

Przewodnicząca **Eberstein** (Szwecja) poparła sformułowanie przedstawione przez Lorda Ropera z Wielkiej Brytanii, odnośnie składu delegacji.

Przewodniczący **Lykketoft** (Dania) wyraził zastrzeżenia, co do wielkości delegacji parlamentów spoza UE. Spytał, czy są inne delegacje, które nie zgadzają się na równą delegację z parlamentów, które nie są państwami członkowskimi UE i europejskimi państwami członkowskimi NATO.

Odnosząc się do kwestii obserwatorów Przewodniczący **Lammert** (Niemcy) apelował o spokojne jej rozważenie. Przyznał, że oprócz dobrych argumentów Przewodniczącego Finiego, domagającego się równego statusu delegacji państw spoza UE, można znaleźć dobre argumenty, że wielkość tych delegacji powinna być jednak zróżnicowana. Podał przykład Szwajcarii, która jest równym członkiem wielu organizacji, nie biorąc na siebie żadnych kosztów i zobowiązań a korzystając z samych praw.

Przewodniczący **Andre Flahaut** (Belgia, Izba Reprezentantów) wyraził podziękowanie za wysiłki polskiej prezydencji. Powiedział jednak, że w tej chwili mamy mniej więcej ten sam scenariusz, który był w zeszłym roku, a mianowicie kompromis był blisko, ale w pewnym momencie nie zatrzymano toczącej się dyskusji i nie udało się go osiągnąć. Od dwóch lat podejmowane są próby zbudowania Konferencji, która zastąpi inną instytucję - ZUZE. W jego opinii parlamenty tracą swoją wiarygodność i w konsekwencji obywatele stracą do nich

zaufanie. Przyznał, że demokracja i kontrola na poziomie krajowym i europejskim mają swój koszt, którego nie można zmniejszyć do zera. Jeśli nie uda się znaleźć porozumienia podczas obecnej KPP UE, należy oddać tę sprawę PE, który chętnie sam zorganizuje spotkania poświęcone tej tematyce i zaprosi do uczestnictwa w nich parlamenty narodowe. Na koniec apelował, by zbudować Konferencję na bazie delegacji '6 i 16' i ocenić jej działania za dwa lata. Apelował o pragmatyzm i skuteczność.

Wiceprzewodniczący **Nigel Evans** (Wielka Brytania) przyznał, że są dwie propozycje: '6 plus 16' albo '6 plus 6+10'. Wyraził poparcie dla decyzji większościowej.

Przewodniczący **Lammert i de Graaf** podkreślali, że należy w dniu dzisiejszym podjąć wiążącą decyzję.

Przewodniczący **Athanasios Papaionnaou** (Grecja) powiedział, że dla Grecji propozycja '6 i 16' jest do przyjęcia. Drugie rozwiązanie również jest do przyjęcia. W sprawie krajów obserwatorów poparł polską propozycję.

Marszałek **Ewa Kopacz** apelowała o przyjęcie kompromisu w dniu dzisiejszym. Podkreślała, że przyjęcie kompromisu jest ważne, bo pokazuje, że parlamentarzyści są w stanie w sposób merytoryczny i kompromisowy rozwiązywać problemy. Szanując każdy głos w dyskusji wyraziła przekonanie, że KPP UE w Warszawie jest w stanie ustalić liczebność delegacji parlamentarnych. Poprosiła o wsparcie dla propozycji '6 i 16'. Podkreśliła, że w ten sposób wysłany zostanie do obywateli pozytywny sygnał, że wracamy na drogę merytorycznej i konsensualnej solidarności w ważnych sprawach. Rozpoczniemy pracę w nowej międzyparlamentarnej konferencji, w której będzie miejsce na wyrażanie opinii i szczerą rozmowę. Podkreśliła, że w imię demokracji należy zakończyć dyskusję konkluzją: 6 delegatów z parlamentów narodowych i 16 z Parlamentu Europejskiego.

Wiceprzewodniczący **Nigel Evans** (Wielka Brytania) pytał, czy po dwóch latach będzie dokonany przegląd funkcjonowania konferencji w tym formacie.

Marszałek **Borusewicz** odpowiedział, że taki przegląd będzie mógł być dokonany. Podkreślił, że w kwestii sekretariatu jest konsensus. W kwestii liczebności delegacji parlamentów narodowych i PE również. Jeśli chodzi o obserwatorów, w związku ze sprzeciwem dwóch krajów, zaproponował liczbę 4 delegatów, która zyskała poparcie.

Podsumowując Marszałek **Bogdan Borusewicz** przedstawił zgromadzonym przyjęte ustalenia, które uznał za sukces. Po pierwsze, w nowej Konferencji Międzyparlamentarnej, która zastąpi dotychczasowe spotkania komisji właściwych ds. zagranicznych i obrony

(COFACC i CODAC) parlament narodowy będzie reprezentowany przez delegację składającą się z 6 członków a Parlament Europejski przez 16 członków. Po drugie, w Konferencji weźmie ponadto udział po 4 obserwatorów z krajów kandydujących do UE i europejskich państw członkowskich NATO. Po trzecie, odnosząc się do kwestii sekretariatu, przyjęta została propozycja, by obsługa Konferencji Międzyparlamentarnej była zapewniona przez parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego rotacyjną prezydencję w Radzie, w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, poprzednią i kolejną prezydencją. Ponadto, po dwóch latach od pierwszego jej posiedzenia zostanie dokonany przegląd funkcjonowania Konferencji w takim formacie.

Opracowała:

Dr Magdalena Skulimowska

Załącznik: Konkluzje prezydencji Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej Warszawa, 20 – 21 kwietnia 2012 r.

http://www.parl2011.pl/prezydencja.nsf/attachments/DKUS-8SYGLC/%24File/conclusions_PL_EN_FR.pdf

Konkluzje prezydencji w odniesieniu do „Kontroli parlamentarnej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO):

Przewodniczący podkreślili konieczność szybkiego rozpoczęcia prac przez Międzyparlamentarną Konferencję ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (Międzyparlamentarną Konferencję), która została powołana decyzją Konferencji Przewodniczących na spotkaniu w kwietniu 2011 r. w Brukseli. W związku z tym Przewodniczący Parlamentów w następujący sposób uzupełnili tekst Konkluzji Prezydencji w tej sprawie:

a. W duchu nowego wymiaru parlamentarnego Traktatu Lizbońskiego powołuje się Międzyparlamentarną Konferencję ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO). Międzyparlamentarna Konferencja składa się z delegacji parlamentów narodowych państw członkowskich UE i Parlamentu Europejskiego. Konferencja ta zastępuje dotychczasowe spotkania COFACC i CODACC.

b. Każdy parlament autonomicznie podejmuje decyzje o składzie swojej delegacji. Parlamente narodowe reprezentowane są przez delegacje liczące 6 przedstawicieli

parlamentu. W przypadku parlamentów dwuizbowych podział miejsc w delegacji jest dokonywany zgodnie z ich wewnętrznym porozumieniem. Parlament Europejski reprezentowany jest przez delegację liczącą 16 członków Parlamentu.

c. Każdy parlament narodowy państwa kandydującego do członkostwa oraz każdego europejskiego państwa członkowskiego NATO (poza parlamentami, o których mowa w punkcie b) może być reprezentowany przez delegację złożoną z 4 obserwatorów.

d. Międzyparlamentarna Konferencja spotyka się raz w każdym półroczu w kraju, który sprawuje sześciomiesięczną prezydencję w Radzie, lub w Parlamencie Europejskim w Brukseli. Decyzję w tej sprawie podejmuje prezydencja. Nadzwyczajne posiedzenia odbywają się w razie konieczności lub w pilnych przypadkach.

e. Posiedzeniom przewodniczy parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego rotacyjną prezydencję w Radzie, w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim.

f. Sekretariat Międzyparlamentarnej Konferencji zapewnia parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego sześciomiesięczną prezydencję w Radzie w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, poprzednią i kolejną prezydencją.

g. Wysoki Przedstawiciel ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej jest zapraszany na spotkania Międzyparlamentarnej Konferencji w celu przedstawienia ogólnego zarysu i strategii wspólnej polityki zagranicznej i obrony Unii Europejskiej.

h. Międzyparlamentarna Konferencja może przyjąć niewiążące wnioski w drodze konsensusu.

i. Międzyparlamentarna Konferencja uchwała swój regulamin i metody pracy na podstawie ww. zasad.

Konferencja Przewodniczących rekomenduje dokonanie przeglądu formuły prac Międzyparlamentarnej Konferencji po dwóch latach od pierwszego jej posiedzenia i przedstawienie wniosków przez właściwą Prezydencję w KPP UE.

21.04.2012

Konkluzje prezydencji
Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej
Warszawa, 20 – 21 kwietnia 2012 r.

Uwagi wstępne:

1. Konferencja Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej odbyła się na wspólne zaproszenie Marszałków Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, w dniach 19 – 21 kwietnia 2012 r. W spotkaniu wzięli udział Przewodniczący (lub ich reprezentanci) z 37 Izb z 24 państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego. W Konferencji uczestniczyli również Przewodniczący (lub ich reprezentanci) parlamentów 6 krajów kandydujących do członkostwa w Unii Europejskiej. Po raz pierwszy w Konferencji wzięła także udział przedstawiciel Parlamentu Republiki Serbii, która uzyskała status kandydata w 2012 r. Konferencji przewodniczyli wspólnie Pani Ewa Kopacz, Marszałek Sejmu RP oraz Pan Bogdan Borusewicz, Marszałek Senatu RP.
2. Debata na temat „*Kryzysu jedności europejskiej, co powinniśmy zrobić?*” została włączona do porządku obrad Konferencji na prośbę Przewodniczącej Zgromadzenia Republiki Portugalii. Przemówienia wprowadzające wygłosili Pan Donald Tusk, Prezes Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej oraz Pani Maria Assunção Esteves, Przewodnicząca Zgromadzenia Republiki Portugalii.
3. Temat dotyczący „*Kontroli parlamentarnej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO)*” zaprezentowała Pani Ewa Kopacz, Marszałek Sejmu RP. Na swoim

spotkaniu w Brukseli (4-5 kwietnia 2011 r.) Konferencja Przewodniczących Parlamentów UE powołała Międzyparlamentarną Konferencję ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO). Przewodniczący nie osiągnęli jednak porozumienia w sprawie wszystkich aspektów tworzenia konferencji. Polska prezydencja rozpoczęła negocjacje w celu wypracowania kompromisu w nierozstrzygniętych kwestiach. Marszałek Sejmu RP przedstawiła przebieg tych negocjacji oraz propozycję kompromisową prezydencji. Podsumowanie dyskusji przedstawił Pan Bogdan Borusewicz, Marszałek Senatu RP.

4. W trakcie Konferencji miała również miejsce sesja w formule jeden plus jeden: *„Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w Unii Gospodarczej i Walutowej – implikacje dla parlamentów Unii Europejskiej”*, do której wprowadzenie przedstawił Pan Bogdan Borusewicz, Marszałek Senatu RP.
5. W sobotę, dnia 21 kwietnia 2012 r. Konferencja podjęła temat *„Parlamentu, opinii publicznej i mediów”*. Temat ten zaprezentował Pan André Flauhaut, Przewodniczący Izby Reprezentantów Królestwa Belgii. Temat ten nie został zrealizowany w trakcie spotkania KPP UE w Brukseli w 2011 r. i decyzją Konferencji został przełożony na obecne spotkanie Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE.

W odniesieniu do „Kryzysu jedności europejskiej, co powinniśmy zrobić?”:
--

1. Przewodniczący zwrócili uwagę, że obecny kryzys w Unii Europejskiej, obejmujący zarówno wymiar gospodarczo-finansowy, jak i społeczny, przyczynia się do pogłębiania problemów integracji europejskiej oraz może prowadzić do naruszenia wewnętrznej spójności Unii.
2. Przewodniczący podkreślili, że skala kryzysu oraz jego wieloaspektowość wymaga, aby dyskusja o przyszłości Unii Europejskiej prowadzona była w sposób uporządkowany, racjonalny i konkretny, gdyż tylko w takiej formie stanie się ona skutecznym instrumentem w walce o jedność europejską.

3. Przewodniczący zwrócili uwagę, że Unia Europejska opiera się na wspólnych dla wszystkich wartościach i zaufaniu, a realizacja jej celów możliwa jest dzięki wspólnej woli państw członkowskich. Dlatego też rozwiązanie obecnych problemów w zakresie integracji wymaga wsparcia politycznego wszystkich uczestników projektu europejskiego.
4. Przewodniczący zaznaczyli, że trudny moment, w którym obecnie znajduje się Unia Europejska powinien zostać wykorzystany jako katalizator dla proeuropejskich działań.
5. Przewodniczący uznali, że efektywna realizacja projektu europejskiego wymaga wzmoczonego wysiłku na rzecz przywrócenia równowagi oraz podjęcia działań zmierzających do odbudowania zaufania obywateli do Unii Europejskiej.
6. Przewodniczący podkreślili, że przywrócenie dynamiki projektowi europejskiemu nie jest możliwe bez uwzględnienia wymiaru społecznego, dlatego konieczne jest podjęcie szybkich i zdecydowanych kroków na rzecz walki z bezrobociem.
7. Przewodniczący zwrócili uwagę, że Traktat z Lizbony wzmocnił rolę parlamentów narodowych oraz Parlamentu Europejskiego, w związku z czym mogą one wszystkie aktywniej włączyć się obecnie w debatę oraz podjąć inicjatywy na rzecz pogłębiania integracji europejskiej. Parlamenti narodowe i Parlament Europejski, w ramach posiadanych uprawnień, powinny pomóc w odbudowie spójnej i solidarnej Unii Europejskiej.
8. Przewodniczący uznali, że Unia Europejska potrzebuje odpowiedzialnych i współdziałających parlamentów, które powinny przyjąć na siebie rolę liderów-architektów zintegrowanej Europy.

W odniesieniu do „Kontroli parlamentarnej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO)”:

Przewodniczący podkreślili konieczność szybkiego rozpoczęcia prac przez Międzyparlamentarną Konferencję ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (Międzyparlamentarną Konferencję), która została powołana decyzją Konferencji Przewodniczących na spotkaniu w kwietniu 2011 r. w Brukseli. W związku z tym Przewodniczący Parlamentów w następujący sposób uzupełnili tekst Konkluzji Prezydencji w tej sprawie:

- a. W duchu nowego wymiaru parlamentarnego Traktatu Lizbońskiego powołuje się Międzyparlamentarną Konferencję ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO). Międzyparlamentarna Konferencja składa się z delegacji parlamentów narodowych państw członkowskich UE i Parlamentu Europejskiego. Konferencja ta zastępuje dotychczasowe spotkania COFACC i CODACC.
- b. Każdy parlament autonomicznie podejmuje decyzje o składzie swojej delegacji. Parlamente narodowe reprezentowane są przez delegacje liczące 6 przedstawicieli parlamentu. W przypadku parlamentów dwuizbowych podział miejsc w delegacji jest dokonywany zgodnie z ich wewnętrznym porozumieniem. Parlament Europejski reprezentowany jest przez delegację liczącą 16 członków Parlamentu.
- c. Każdy parlament narodowy państwa kandydującego do członkostwa oraz każdego europejskiego państwa członkowskiego NATO (poza parlamentami, o których mowa w punkcie b) może być reprezentowany przez delegację złożoną z 4 obserwatorów.
- d. Międzyparlamentarna Konferencja spotyka się raz w każdym półroczu w kraju, który sprawuje sześciomiesięczną prezydencję w Radzie, lub w Parlamencie Europejskim w Brukseli. Decyzję w tej sprawie podejmuje prezydencja. Nadzwyczajne posiedzenia odbywają się w razie konieczności lub w pilnych przypadkach.
- e. Posiedzeniom przewodniczy parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego rotacyjną prezydencję w Radzie, w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim.
- f. Sekretariat Międzyparlamentarnej Konferencji zapewnia parlament narodowy państwa członkowskiego sprawującego sześciomiesięczną prezydencję w Radzie w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, poprzednią i kolejną prezydencją.

- g. Wysoki Przedstawiciel ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej jest zapraszany na spotkania Międzyparlamentarnej Konferencji w celu przedstawienia ogólnego zarysu i strategii wspólnej polityki zagranicznej i obrony Unii Europejskiej.
- h. Międzyparlamentarna Konferencja może przyjąć niewiążące wnioski w drodze konsensusu.
- i. Międzyparlamentarna Konferencja uchwała swój regulamin i metody pracy na podstawie ww. zasad.

Konferencja Przewodniczących rekomenduje dokonanie przeglądu formuły prac Międzyparlamentarnej Konferencji po dwóch latach od pierwszego jej posiedzenia i przedstawienie wniosków przez właściwą Prezydencję w KPP UE.

W odniesieniu do "Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w Unii Gospodarczej i Walutowej – implikacje dla parlamentów Unii Europejskiej":

1. Przewodniczący omówili podpisanie Traktatu o Stabilności, Koordynacji i Zarządzaniu w Unii Gospodarczej i Walutowej, mającego na celu zapewnienie stabilności strefy euro i wzmocnienie zarządzania gospodarczego w Unii Europejskiej. Zgodzili się, iż wejście w życie Traktatu powinno przyczynić się do przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w UE i zapewnienia stabilności finansowej w Europie.
2. Mając na uwadze powyższe oraz mając na względzie odmienne wymogi konstytucyjne państw członkowskich, Przewodniczący przekazali sobie informacje na temat ratyfikacji Traktatu oraz implementacji jego postanowień w państwach członkowskich. Podkreślili, iż zasady zapisane w Traktacie powinny być w pełni respektowane, jednakże muszą one być wdrażane w ramach odpowiedzialności budżetowej parlamentów narodowych.
3. Przewodniczący odnotowali potencjał porozumień dotyczących współpracy pomiędzy rządami i parlamentami państw członkowskich w zakresie rozwiązywania istotnych dla obywateli kwestii ekonomicznych i społecznych.

4. W świetle art. 13 Traktatu, Przewodniczący podkreślili, iż współpraca między parlamentami narodowymi i Parlamentem Europejskim powinna odgrywać istotną rolę w procesie koordynacji i zarządzania gospodarczego w Unii Europejskiej.

W odniesieniu do „Parlamentu, opinii publicznej i mediów”:

1. Przewodniczący zgodzili się, iż media mają do odegrania kluczową rolę w funkcjonowaniu demokracji parlamentarnej, w której wolna prasa jest najlepszą gwarancją wolnego parlamentu, a wolność słowa każdego parlamentarzysty stanowi fundamentalną zasadę.
2. Przewodniczący podkreślili, że przeprowadzenie badań nad obecnością tematyki parlamentarnej w mediach na poziomie poszczególnych krajów i na poziomie europejskim pozwoli w wymiernym stopniu ocenić znaczenie różnych typów mediów.
3. Odnotowując konkluzje ze spotkania Sekretarzy Generalnych, które odbyło się w Warszawie w dniu 6 lutego 2012 r., Przewodniczący podkreślili wagę zapewnienia maksymalnej przejrzystości oraz jak największej dokładności i terminowości przekazywania informacji na temat działań parlamentarnych poprzez udostępnianie odnośnych danych w Internecie w formatach oraz za pomocą mechanizmów umożliwiających swobodny dostęp do tychże danych, przy jednoczesnym wspieraniu wprowadzania otwartych, wspólnych, międzynarodowych standardów ułatwiających przetwarzanie i wykorzystywanie publikowanych danych przez wszystkie zainteresowane strony.

W odniesieniu do IPEX (Międzyparlamentarna Wymiana Informacji w sprawach UE):

1. Przewodniczący z zadowoleniem przyjęli konkluzje spotkania Sekretarzy Generalnych parlamentów narodowych państw członkowskich UE i Parlamentu Europejskiego dotyczące podjęcia działań zmierzających do zapewnienia zasobów personalnych, finansowych oraz technicznych w parlamentach, aby umożliwić im terminowe i rzetelne przekazywanie dokumentów oraz informacji do IPEX.

Ma to na celu intensywne wykorzystanie nowych funkcji strony internetowej IPEX oraz zwiększenie transparentności danych na niej zamieszczonych.

2. Przewodniczący wyrazili swoje poparcie dla dalszego rozwoju IPEX, tak aby uczynić go jeszcze bardziej wiarygodnym narzędziem współpracy międzyparlamentarnej.

W odniesieniu do ratyfikacji traktatu akcesyjnego z Chorwacją:
--

1. Przewodniczący przywitali z zadowoleniem podpisanie traktatu akcesyjnego z Chorwacją, które pozwoli na członkostwo Chorwacji w Unii Europejskiej w lipcu 2013 roku.
2. Przewodniczący wzywają w związku z tym państwa członkowskie Unii Europejskiej i ich parlamenty narodowe do pilnego i możliwie jak najszybszego ukończenia procesu ratyfikacji w celu uzyskania przez Chorwację członkostwa w UE zgodnie z założonym planem.

21.04.2012

Presidency Conclusions
of the Conference of Speakers of the European Union Parliaments
Warsaw, 20 – 21 April 2012

Introductory remarks:

1. The meeting of Conference of the Speakers of the European Union Parliaments was convened in Warsaw on 19 – 21 April 2012 upon the joint invitation of the Marshals of the Sejm and the Senate of the Republic of Poland. The meeting was attended by the Speakers (or their representatives) from 37 Houses of 24 European Union Member States and by the Vice-President of the European Parliament. The Conference was also attended by Speakers (or their representatives) of Parliaments of the 6 EU candidate countries. The representative of the Parliament of the Republic of Serbia attended the Conference for the first time after the Republic of Serbia had been granted candidate status in 2012. The Conference was co-chaired by Mrs Ewa Kopacz, Marshal of the Sejm, and Mr Bogdan Borusewicz, Marshal of the Senate.
2. The debate on “*The crisis of the European unity, what shall we do?*” was included in the agenda of the Conference at the request of the Speaker of the Assembly of the Republic of Portugal. Mr Donald Tusk, Prime Minister of the Republic of Poland and Mrs Maria Assunção Esteves, Speaker of the Assembly of the Republic of Portugal presented the introductory speeches.

3. Mrs Ewa Kopacz, Marshal of the Sejm of the Republic of Poland presented the point concerning “*The parliamentary control of the Common Foreign and Security Policy (CFSP) and the Common Security and Defence Policy (CSDP)*”. During their meeting in Brussels (4–5 April 2011) the Conference of Speakers of the European Union Parliaments had established the Inter-Parliamentary Conference for the Common Foreign and Security Policy (CSFP) and the Common Security and Defence Policy (CSDP), but agreement had not been reached on all the aspects related to the creation of the Conference. The Polish Presidency had initiated negotiations in order to reach a compromise on the unresolved issues. Mrs Ewa Kopacz, Marshal of the Sejm presented the course of those negotiations and the Presidency’s compromise proposal. Mr Bogdan Borusewicz, Marshal of the Senate presented the conclusions from the debate.

4. The Conference encompassed a “one plus one” session on “*Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union – implications for the European Union Parliaments*”; the topic was introduced by Mr Bogdan Borusewicz, Marshal of the Senate.

5. On Saturday 21 April 2012 the Conference focused on the topic “*The Parliament, public opinion and the media*”. The issue was presented by Mr André Flahaut, Speaker of the House of Representatives of the Kingdom of Belgium. Since that point of the agenda had not been discussed at the meeting of the Conference of Speakers of the European Union Parliaments in Brussels in 2011, the Conference had decided to postpone it to the next meeting of the Conference of Speakers of the EU Parliaments.

With regard to the point “The crisis of the European unity, what shall we do?”:

1. Speakers pointed to the fact that the current crisis in the European Union, which had not only an economic and financial dimension, but also a social dimension, contributed to aggravating problems related to European integration and might eventually impair the internal cohesion of the Union.

2. Speakers stressed that the scale of the crisis and its multi-sided nature required that the discussion on the future of the European Union should be conducted in a structured, rational and concrete manner, since only in such way could it become an effective instrument in the fight for the European unity.
3. Speakers noted that the European Union was based on common values shared by all and on trust, and that its goals could be only achieved through common will of the Member States. That is why solving the current European integration problems required political support from all the participants of the European project.
4. Speakers stressed that the difficult moment in which the European Union now found itself should be used as a catalyst for pro-European action.
5. Speakers agreed that successful implementation of the European project required an enhanced effort to restore balance as well as measures aimed at restoring confidence amongst the European Union citizens.
6. Speakers underlined that restoring momentum to the European project was not possible without taking into account the social dimension, hence it was necessary to take swift and determined measures to fight unemployment.
7. Speakers noted that the Treaty of Lisbon had strengthened the role of the national Parliaments and of the European Parliament, all of which could now play a more active role in the debate and initiatives aimed at deepening European integration. The national Parliaments and the European Parliament should act within their remit to help rebuild a coherent and solidarity-based European Union.
8. Speakers agreed that the European Union needed responsible and cooperating parliaments, which should assume the role of leaders and architects of integrated Europe.

With regard to the point “The parliamentary control of the Common Foreign and Security Policy (CFSP) and the Common Security and Defence Policy (CSDP)”:

The Speakers stressed the need for swift start of the work of the Inter-Parliamentary Conference for the Common Foreign and Security Policy and the Common Security and Defence Policy (hereinafter referred to as "Inter-Parliamentary Conference"), which was established by the decision of the Conference of the Speakers adopted during its meeting in Brussels in April 2011. Therefore the Conference of Speakers has supplemented the Conclusions of the Presidency as follows:

- a. An Inter-Parliamentary Conference for the Common Foreign and Security Policy (CFSP) and the Common Security and Defence Policy (CSDP) is set up, in the spirit of the new parliamentary dimension of the Lisbon Treaty. The Inter-Parliamentary Conference is composed of delegations of the national Parliaments of the EU Member States and the European Parliament. This conference replaces the existing COFACC and CODACC meetings.
- b. Each of the EU Parliaments autonomously takes decisions on the composition of its delegation. The national Parliaments are represented by delegations composed of 6 Members of Parliament each. In the case of Parliaments consisting of two Chambers, the number of members of the delegation shall be allocated according to their internal agreement. The European Parliament is represented by a delegation composed of 16 Members of Parliament.
- c. Each national Parliament of a candidate country and each European member country of NATO (excluding those covered by sub-paragraph (b)) can be represented by a delegation composed of 4 observers.
- d. The Inter-Parliamentary Conference shall meet once in every six months in the country holding the six-monthly Council Presidency or in the European Parliament in Brussels. The Presidency shall decide the matter. Extraordinary meetings shall be held when deemed necessary or urgent.
- e. The meetings shall be presided over by the national Parliament of the Member State holding the rotating Council Presidency, in close cooperation with the European Parliament.
- f. The Inter-Parliamentary Conference secretariat shall be provided by the national Parliament of the Member State holding the 6-month Presidency

of the Council, in close cooperation with the European Parliament and the previous and the next Presidency.

- g. The High Representative for Foreign Affairs and Security Policy of the European Union shall be invited to the meetings of the Inter-Parliamentary Conference in order to set out the outlines and strategies of the common foreign and defence policy of the European Union.
- h. The Inter-Parliamentary Conference may adopt non-binding conclusions by consensus.
- i. The Inter-Parliamentary Conference shall approve its rules of procedure and working methods on the basis of the aforementioned principles.

The Conference of Speakers recommends conducting a review of these arrangements for the Inter-Parliamentary Conference after two years from its first meeting, and submitting conclusions from such review by the relevant Presidency of the Conference of Speakers of the European Union Parliaments.

With regard to the point “Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union – implications for the European Union Parliaments”:

1. The Speakers discussed the signing of the Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union, aimed at ensuring the stability of the Eurozone and strengthening economic governance in the European Union. They agreed that the entry of the Treaty into force should help to overcome the economic crisis in the EU and ensure financial stability in Europe.
2. Bearing that in mind and having regard to the different constitutional requirements of Member States, the Speakers shared information on the ratification of the Treaty and the implementation of its provisions in Member States. They underlined that the rules enshrined in the Treaty should be fully respected, while at the same time these rules have to be implemented by the national parliaments in their budget responsibility.
3. The Speakers noted the potential of cooperation agreements between national governments and their parliaments to address social and economic issues of concern to citizens.

4. In the light of Article 13 of the Treaty, the Speakers stressed that cooperation between the national parliaments and the European Parliament should play an important role in the process of economic coordination and governance in the EU.

With regard to the point “Parliament, the public opinion and the media”:

1. The Speakers agreed that the media should play a crucial role in the functioning of parliamentary democracy, where the free press was the best guarantee of a free parliament, and where each MP’s freedom of speech was a fundamental principle.
2. The Speakers stressed that conducting studies on the presence of parliamentary topics in the media both in individual member states and on the European level would allow a quantifiable assessment of the impact of different types of media.
3. Noting the conclusions of the Meeting of Secretaries General held in Warsaw on 6 February 2012, the Speakers underlined the importance of ensuring maximum transparency and the most accurate and timely information on parliamentary activities by providing the relevant data online in freely accessible ways and formats, while promoting the adoption of open, common international standards favouring the treatment and re-use of the published data by all parties concerned.

With regard to IPEX (Interparliamentary EU Information Exchange):

1. The Speakers welcomed the conclusions from the meeting of the Secretaries-General of national Parliaments of the EU Member States and of the European Parliament concerning taking measures aimed at ensuring human as well as financial and technical resources in the parliaments to help them ensure timely and reliable submission of documents and information to IPEX. It has the aim to intensify the use of new functionalities available on the IPEX website and to enhance the transparency of the data published on that website.

2. The Speakers expressed their support for further development of IPEX in order to make it an even more credible tool of interparliamentary cooperation.

With regard to ratification of the Treaty of Accession with Croatia:
--

1. The Speakers welcomed the signing of the Treaty of Accession with Croatia, on the basis of which Croatia would become a member of the European Union in July 2013.
2. The Speakers therefore urge the EU Members States and their national parliaments to conclude the ratification processes at the earliest convenience in order to facilitate the accession of Croatia as planned

21.04.2012

Conclusions de la Présidence
Conférence des Présidents des Parlements de l'Union européenne
Varsovie, 20 – 21 avril 2012

Remarques préliminaires :

1. La Conférence des Présidents des Parlements de l'Union européenne s'est tenue à l'invitation conjointe des Maréchaux du Sejm et du Sénat de la République de Pologne à Varsovie, du 19 au 21 avril 2012. Les Présidents (ou leurs représentants) de 37 chambres de 24 États membres de l'Union européenne ainsi que le Vice-président du Parlement européen ont participé à la Conférence. Les Présidents (ou leurs représentants) des six pays candidats à l'adhésion à l'Union européenne ont également pris part à la Conférence. Pour la première fois, une représentante du Parlement de la République de Serbie a également participé à la Conférence, ce pays ayant obtenu le statut de pays candidat en 2012. La conférence a été présidée conjointement par Mme Ewa Kopacz, Maréchal du Sejm, et M. Bogdan Borusewicz, Maréchal du Sénat.
2. Le débat relatif à « *la crise de l'unité européenne, comment réagir?* » a été introduit au programme de la Conférence à la demande de la Présidente de l'Assemblée de la République portugaise. Les discours d'introduction ont été prononcés par M. Donald Tusk, Premier ministre de la République de Pologne, et Mme Maria Assunção Esteves, Présidente de l'Assemblée de la République portugaise.
3. Le thème relatif au « *contrôle parlementaire de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et de la politique de sécurité et de défense commune (PSDC)* » a été

présenté par Mme Ewa Kopacz, Maréchal du Sejm de la République de Pologne. Lors de la réunion à Bruxelles (les 4-5 avril 2011), la Conférence des Présidents des Parlements de l'UE a institué la Conférence interparlementaire pour la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et la politique de sécurité et de défense (PSDC). Toutefois, les Présidents n'ont pas abouti à un accord sur tous les aspects relatifs à l'établissement de cette conférence. La Présidence polonaise avait commencé les négociations en vue d'élaborer un compromis sur les questions non-résolues. La Maréchal du Sejm a présenté le déroulement de ces négociations ainsi que la proposition de compromis de la présidence. Les conclusions de la discussion ont été présentées par le Maréchal du Sénat.

4. La Conférence a donné lieu également à une session organisée selon le format « un plus un » et intitulée « *Le Traité sur la stabilité, la coordination et la gouvernance au sein de l'Union économique et monétaire : les implications pour les parlements de l'Union européenne* » dont l'introduction a été présentée par M. Bogdan Borusewicz, Maréchal du Sénat.

5. Le samedi 21 avril 2012, la Conférence a abordé le thème « *Parlement, opinion publique et médias* » introduit par M. André Flauhaut, Président de la Chambre des représentants du Royaume de Belgique. Ce point n'ayant pas été réalisé pendant la Conférence des Présidents à Bruxelles en 2011, il a été décidé de reporter le débat sur ce thème à la présente Conférence des Présidents des Parlements de l'UE.

Concernant le thème relatif à la « la crise de l'unité européenne » :

1. Les Présidents ont remarqué que la crise actuelle dans l'Union européenne, qui a autant une dimension économique et financière que sociale, fait approfondir les problèmes de l'intégration européenne et peut affecter la cohésion interne de l'Union.

2. Les Présidents ont souligné que l'importance de la crise et sa complexité imposent que la discussion concernant l'avenir de l'Union européenne soit menée d'une manière structurée, raisonnable et concrète car ce n'est que de cette manière qu'elle deviendrait un instrument efficace dans la lutte pour l'unité européenne.

3. Les Présidents ont noté que l'Union européenne est fondée sur des valeurs partagées par tous et sur la confiance, et que la réalisation de ses objectifs n'est possible que grâce à la volonté commune des États membres. Pour résoudre les problèmes actuels concernant l'intégration européenne, il est donc nécessaire d'obtenir le soutien politique de toutes les parties prenantes du projet européen.
4. Les Présidents ont insisté qu'il fallait profiter du moment difficile que traverse l'Union européenne aujourd'hui pour stimuler les actions en faveur de l'Europe.
5. Les Présidents ont reconnu que la réalisation efficace du projet européen exigeait un effort renforcé pour retrouver l'équilibre ainsi que des mesures visant à rétablir la confiance des citoyens de l'Union européenne.
6. Les Présidents ont souligné que le projet européen ne pouvait pas être relancé sans prendre en compte la dimension sociale et qu'il était donc nécessaire de prendre des mesures fermes et rapides pour lutter contre le chômage.
7. Les Présidents ont noté que le Traité de Lisbonne a renforcé le rôle des parlements nationaux et du Parlement européen, ce qui leur permet de s'impliquer plus activement dans le débat et prendre des initiatives visant à approfondir l'intégration européenne. Les parlements nationaux et le Parlement européen, dans le cadre de leurs compétences, devraient contribuer à la reconstruction d'une Union européenne cohérente et solidaire.
8. Les Présidents ont reconnu que l'Union européenne avait besoin des parlements responsables et travaillant ensemble pour s'acquitter de leur rôle en tant que leaders et architectes de l'Europe intégrée.

Concernant le « contrôle parlementaire de la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et de la politique de sécurité et de défense commune (PSDC) » :

Les Présidents ont souligné la nécessité d'initier rapidement les travaux de la Conférence interparlementaire pour la politique étrangère et de sécurité commune et la politique de sécurité et de défense commune (ci-après « Conférence interparlementaire ») instituée par la décision de la Conférence des Présidents lors de leur réunion en avril 2011 à Bruxelles. Par conséquent, les Présidents des Parlements ont complété le texte des conclusions de la présidence sur cette question:

- a. Dans l'esprit de la nouvelle dimension parlementaire du Traite de Lisbonne, il est institué une Conférence interparlementaire pour la politique étrangère et de sécurité commune (PESC) et la politique de sécurité et de défense commune (PSDC). La Conférence interparlementaire est composée de délégations des parlements nationaux des États membres de l'Union européenne et du Parlement européen. Cette conférence remplace les réunions existantes de la COFACC et de la CODACC.
- b. Chaque parlement de l'Union européenne prend, de manière autonome, les décisions sur la composition de sa délégation. Les parlements nationaux sont représentés par les délégations composées de six parlementaires. En ce qui concerne les parlements bicaméraux, l'attribution des places dans la délégation se fait sur la base d'un accord interne. Le Parlement européen est représenté par une délégation composée de seize membres du Parlement.
- c. Chaque parlement national d'un État candidat à l'adhésion ainsi que de chaque pays européen membre de l'OTAN (sauf pour ceux visés au point b) peut être représenté par une délégation composé de quatre observateurs.
- d. La Conférence interparlementaire se réunit une fois par semestre dans le pays qui assure la présidence semestrielle du Conseil ou au Parlement européen à Bruxelles. La présidence en décide. La Conférence peut tenir des réunions extraordinaires en cas de nécessité ou d'urgence.
- e. La présidence des réunions est assurée par le parlement national de l'État membre qui assure la présidence rotative du Conseil en étroite coopération avec le Parlement européen.
- f. Le secrétariat de la Conférence interparlementaire est assuré par le parlement national de l'État membre qui assure la présidence semestrielle du Conseil en étroite

coopération avec le Parlement européen ainsi qu'avec la présidence précédente et la présidence suivante.

- g. Le Haut Représentant de l'Union européenne pour les Affaires étrangères et la Politique de sécurité est invité aux réunions de la Conférence interparlementaire et elle y expose les lignes directrices et les stratégies de la politique étrangère et de défense commune de l'Union européenne.
- h. La Conférence interparlementaire peut adopter par consensus des conclusions non contraignantes.
- i. Sur la base des principes énoncés ci-avant, la Conférence interparlementaire approuve son règlement d'ordre intérieur et ses modalités de fonctionnement.

La Conférence des Présidents recommande qu'une revue de la formule adoptée pour les travaux de la Conférence interparlementaire soit réalisée deux ans après sa première session et que les conclusions en soient présentées par la présidence correspondante de la Conférence des Présidents des Parlements de l'Union européenne.

Concernant « le Traité sur la stabilité, la coordination et la gouvernance au sein de l'Union économique et monétaire : les implications pour les parlements de l'Union européenne » :
--

1. Les Présidents ont débattu de la signature du Traité sur la stabilité, la coordination et la gouvernance au sein de l'Union économique et monétaire dont l'objectif est d'assurer la stabilité dans la zone euro et de renforcer la gouvernance économique de l'Union européenne. Ils sont convenus que l'entrée en vigueur du traité devrait contribuer à surmonter la crise économique au sein de l'UE et à assurer la stabilité financière en Europe.
2. Considérant ce qui précède et compte tenu des exigences constitutionnelles différentes des États membres, les Présidents ont échangé des informations relatives à la ratification du traité et à la mise en œuvre de ses dispositions dans les États membres. Ils ont souligné que les principes inscrits dans le traité devaient être pleinement respectés mais qu'en même temps ces principes devaient être mis en œuvre par les parlements nationaux dans le cadre de leur responsabilité budgétaire.

3. Les Présidents ont noté les possibilités offertes par des conventions de coopération entre les gouvernements nationaux et leurs parlements en vue de s'occuper des questions économiques et sociales qui préoccupent leurs citoyens.
4. Á la lumière de l'article 13 du traité, les Présidents ont souligné que la collaboration entre les parlements nationaux et le Parlement européen doit jouer un rôle important dans la coordination et la gouvernance économique de l'UE.

Concernant « Parlement, opinion publique et médias » :
--

1. Les Présidents ont reconnu que les médias ont un rôle clé à jouer dans le fonctionnement de la démocratie parlementaire, dans laquelle la liberté de la presse constitue la meilleure garantie de la liberté parlementaire, et la liberté d'expression pour chaque parlementaire en constitue le principe fondamental.
2. Les Présidents ont souligné que les études sur la présence de la thématique parlementaire dans les médias, au niveau de chaque pays et au niveau européen, permettraient de quantifier l'importance des différents types de médias.
3. Prenant note de conclusions de la réunion des Secrétaires généraux qui s'est tenue à Varsovie le 6 février 2012, les Président ont souligné qu'il était important d'assurer que les informations sur les activités parlementaires soient communiquées avec la transparence et l'exactitude maximales ainsi que dans les délais requis, notamment grâce à la mise à disposition en ligne des données pertinentes par des voies et dans des formats librement accessibles, tout en favorisant l'adoption des normes internationales ouvertes et communes qui facilitent le traitement et la réutilisation des données publiées par les parties concernées.

Concernant l'IPEX (échange interparlementaire d'information concernant l'UE) :
--

1. Les Présidents ont salué les conclusions de la réunion des Secrétaires généraux des parlements nationaux des États membres de l'UE et du Parlement européen concernant

les mesures à prendre en vue d'assurer les ressources humaines, financiers et techniques nécessaires au sein des parlements nationaux afin de les aider à assurer la transmission fiable et dans les délais des documents et des informations à l'IPEX. Ceci a pour objectif d'intensifier l'utilisation des nouvelles fonctionnalités du site internet IPEX et d'améliorer la transparence des données y contenues.

2. Les Présidents ont exprimé leur soutien à la poursuite du développement de l'IPEX pour en faire un outil de collaboration interparlementaire encore plus fiable.

Concernant la ratification du traité d'adhésion avec la Croatie :

1. Les Présidents ont salué la signature du traité d'adhésion de la Croatie qui permettra à ce pays de devenir État membre de l'Union européenne en juillet 2013.
2. Dans ce contexte, les Présidents insistent pour que les États membres de l'UE et leurs parlements nationaux concluent le processus de ratification le plus rapidement possible afin de faciliter l'adhésion de la Croatie comme prévu.